

— Διότι, Μαρία μου, δὲν πρέπει. Έννοεῖς δι: ού κόσμος και αι κοινωνικαι εξεις είς δις δυστυχῶς άποκείμεθα, δὲν τὸ ἐπιτρέπουσι· τὸ καταλαμβάνεις.

Τότε δὲ ἔκεινη, δπως ἔξαλειψη πᾶ σαν ὑφισταμένην ἔτι ἐν ἐμοὶ πρόληψιν ὡς πρὸς τὴν κατ' εὐθεῖαν με? αὐτῆς ἀλληλογραφίκην μου, μοὶ διεκοίνωσε τὸν μέλλοντα γάμον της μετά τινος κυρίου ἐκ Νεαπόλεως. Τὸν γάμον τοῦτον εἶχε συνημολογήσει δ πατήρ της ἐν Νεαπόλει, δόποθεν εἰχεν ἀναγγεῖλει αὐτὸν πρὸ δύο σχεδὸν ἔξδομούδων πρὸς τὴν Μαρίαν. 'Η δὲ Μαρία ὑπὸ φιλοικτίριμονος καὶ ὑψηλοῦ αἰσθήματος κινουμένη ἀπέρυγε νὰ μοὶ ἀποκαλύψῃ τὸ συνοικέσιον τοῦτο μέχρι τῆς στιγμῆς ἔκεινης, μὴ θελήσεια νὰ μοὶ ἀναφέρῃ τι δυνάμενον νὰ δεινώσῃ τὴν ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἀπελπισίαν, ἀτε καλῶς γινώσκουσα δι τολλάκις ἥ ἀγγείλικα τῆς τῶν ἀλλων εὐτυχίας πικροτέραν καθίστησιν εἰς τοὺς δυστυχοῦντας τὴν μαστίζουσαν αὐτοὺς συμφοράν.

'Εγώ τότε ἐννοήσκας ἀπασκαν τὴν ἀδρότητα τῆς πρὸς ἐμὲ συμπειριφορᾶς ταύτας τῆς Μαρίας, ἀμα δὲ και ὑπὸ ποίου εὐγενούς αἰσθήματος ὑπηροεύθη, — Μαρία μου,—τῇ εἰπον,—έσσο εὐτυχής τὸ ἐπιθυμῶ ἀπὸ μέσης καρδίας, σοὶ τὸ ενχομαι ἔξ δλης τῆς ψυχῆς μου.

— Γεώργιε,—ὑπέλαβεν ἔκεινη,—σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ. Ἐλπίζω δὲ,—προσέθηκεν,—ὅτι ἔξελιπε τώρα πᾶσα δυσκολία δπως μοὶ γράφης κατ' εὐθεῖαν.

— Ναι, Μαρία,—τῇ ἀπόντησα—σοὶ τὸ ὑπόστρομαι, θέλω σοὶ γράψαι.

'Αποχαρετίσας δὲ αὐτὴν, ἐναπέθηκα ἐπὶ τῶν λευκῶν χειρῶν της τῆς φιλίας και τοῦ σεβασμοῦ τὸ φίλημα, ἀπῆλθον δὲ τῆς οἰκίας ἔκεινης δπως δι' ὑστάτην φορὰν μεταβῶ, εἰς τὸ προσκυνητήριον τοῦ ἔρωτός μου, εἰς τὴν δραίαν ἔκεινην ἐπαυλιν, δπως ἵδω διὰ τελευταίαν ἴστως φορὰν τὴν θέσιν ἔκεινην, δπου ἐγὼ και ἥ Ζωή μου εὐέλπιδες και χαίροντες προσεβλέπομεν ἀνέφελον και γελόεν τὸ μέλλον.

Μεταβάται λοιπὸν ἔκει και γονυπετήσας ἐνώπιον τῆς λιθίνης στήλης ἔκλαυτη πικρῶς τὸν ἀπολεσθέντα ἔρωτά μου τὴν δὲ ἀκόλουθον πρωίκαν τῆς 23.ης Ιουνίου 1861, διὰ τοῦ αὐτοτριακοῦ ἀτυπολίου ἀπῆλθον εἰς Κωνσταντινούπολιν, μὴ προσδοκῶν τι πλέον ἐπὶ τῆς γῆς, μηδὲν ἐλπίζων.

[ἀκολουθεῖ]

Φ. KAPPER.

ΤΟ ΑΝΩΝΥΜΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΓΡΑΦΙΑ.

'Εκ τοῦ γαλλικοῦ.

'Υπὸ τῆς δεσποινίδος Μ... .

'Ο 'Ρούβενς ἡμέραν τινὰ διεργόδυεν τὰ περίωρα τῆς Μαδρίτης, εἰσῆλθεν εἰς τινὰ μονήν ἵξεν αὐτηροῦ βίου, και μετ' ἐκπλήξεως παρετήρησεν εἰς τὴν πετωχὴν και ταπεινὴν θέσιν τῶν ψαλτῶν τοῦ μοναστηρίου εἰκόνα τινὰ ἀποκαλύπτουσαν τὴν ὑψηλοτέραν διάνοιαν. 'Η εἰκὼν ἔκεινη παρίστα τὸν θάνατον μναχοῦ τυρος. 'Ο 'Ρούβενς προσεκάλεσε τοὺς μαθητάς του, ἔδειξεν εἰς αὐτοὺς τὴν εἰκόνα και πάντες συνεμερίσθησαν τὸν θαυμασμὸν του.

— Καὶ τίς ἦδύνατο νὰ ἔναι ἡ τεχνίτης τοῦ ἄργου τούτου; Ἡρώτησεν ὁ Βάν Δίσκ, δ εύνοούμενος μαθητής τοῦ 'Ρούβενς.

"Ονομά τι ἦτο γεγραμμένον κάτωθι τῆς εἰκόνος ἀλλὰ μετ' ἐπιμελείας τὸ εἶχον ἔξαλειψη ἀπήντησεν ὁ Βάν Θύλδεν.

'Ο Ρούβενς προσεκάλεσε τὸν ἥγονόμνον της μονῆς, γέροντα μοναχὸν, και ἥρωτησεν αὐτὸν περὶ τοῦ ὄνόματος τοῦ τεχνίτου εἰς ὃν ὠφειλε τὸν θαυμασμὸν του.

— 'Ο Ζωγράφος δὲν εἶναι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου.

— Ἀπέθανεν! εἶπεν δὲ Ρούβενς. ἀ-
θανεντι... καὶ οὐδεὶς τὸν ἐγνώρισε
ἔχει τοῦδε! Οὐδεῖς ἀνέρερε τὸ ὄνομά
του μετὰ Θαυματουργοῦ; τὸ ὄνομά του, τὸ
τοιούν ἔπρεπε νὰ θίναι ἀθάνατον... τὸ
ὄνομά του, ἐνώπιον τοῦ δποίου Θάξ
έζηννυτο ίσως τὸ ἴδικόν μου! Καὶ θμως,
ποσθίηκεν δὲ καλλιτέχνης μετ' εὐγενούς
ηλιοφατιστής, καὶ θμως, πάτερ μου, εἰ-
πεις ὁ Πάντελος Ρούβενς.

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο τὰ ωχρὸν πρόσωπον τοῦ ἡγουμένου ἔχρωματίσθη ἐξ ἀνώστου θάλπους. Οἱ δρθαλμοὶ του ἐπινυφοῦσθαι, καὶ προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ Ρούκης τὰ θλέμματά του ἐμφαίνοντα πλέον περιέργειαν· Ἀλλ' ἡ ἔξαψις αὐτη ἐπ' οὐρανοῦ διήρκεσεν. Οἱ μοναχὸς ἔχαμηλωσε τὰς δρθαλμοὺς, ἐσταύρωσεν ἐπὶ τοῦ στήνως τὰς κειτιάς του, τὰς δηποίας εἵλε φρές τὸν οὐρανὸν ἀνατείνει ἐν στιγμῇ ἐνοικιασμῷ, καὶ ἐπανέλαβεν.

— 'Ο τεχνίτης ἔκεινος δὲν εἶναι πλέ-
εκ τοῦ κόσμου τούτου.

— Τὸ δνομά του, πάτερ μου, τὸ δνομά του, ἐπως δυνηθῶ νὰ τὸ διακονώσω τὸν κόσμον, ἵνα τῷ ἀποδοθῇ δόξῃ, ἥτις τῷ ἀνήκει! Καὶ ὁ Ρούσεν, Βέν Δίτκ, δὲ Ιάκωβος Σόρδανς, καὶ δὲ Θυλδὲν, οἱ μαθηταὶ του, οἱ μᾶλκον θέρξιμοι λόσι του, περιεκύλωσαν τὸν ἥγονον καὶ τὸν παρεκάλουν θευμῆς νὰ φοράτη τὸν ζωγράφον τῆς εἰκόνος ἐπιτίνης.

Ο μοναχὸς ἔτειμε· ψυχρὸς ἰδρὼς
ἦσεν ἐκ τοῦ μετώπου του ἐπὶ τῶν
γυνῶν παρειῶν του, καὶ τὰ γείλητου σπα-
σθεῖσῶς συνεστάλησαν, ἔτοιμα ν' ἀπο-
λαύψωσι τὸ μυστήριον.

— Τὸ ὄνομά του, τὸ ὄνομά του; ἐ-
πανέλαβεν ὁ Ρούθενς.

‘Ο μοναχός ἔνευσε μεγαλοπρεπῶς διὰ
τῆς χειρός του.

— Ἀκούσατε, εἶπεν. Δὲν μὲν ἦνον
κατε καλῶς. Σᾶς εἶπον μὲν δτι δὲν ζωγρά-
φη τῆς εἰκόνος ἐκείνης δὲν εἶναι πλέον
του κόσμου τούτου, ἀλλὰ δὲν ἦ-
ουν νὰ σᾶς εἴπω δτι καὶ ἀπεθήνε.

— Ζῆ! Ζῆ! πρέπει νὰ τὸν γνωρίσωμεν! ἀνάγκη νὰ τὸν ιδωμεν.

— Παρηγένθη τοῦ κόσμου· εἶναι εἰς
μονήν τινα, εἶναι μοναχός.

— Μοναχός ! πάτερ μου, μοναχός ! γι' οι εἰπέτε μοι εἰς ποίαν μονὴν εὑρίσκεται, διότι πρέπει ἔκειθεν νὰ ἔξελθῃ. 'Οταν ὁ Θεὸς σφραγίσῃ τινά μὲ τὸ σῆμα τῆς εὐφυΐας, ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν πρέπει νὰ ταφῇ ἐντὸς μονῆς. 'Ο Θεὸς τῷ ἔδωκεν ὑψηλὴν ἀποστολὴν καὶ πρέπει νὰ τὴν ἐκτελέσῃ. Εἰπέτε μοι τὸ μοναστήριον ἐν ḥκρύπτεται καὶ θὰ ὑπάγω νὰ τὸν ἔχαγώ καὶ νὰ τῷ δεῖξω τὴν δόξαν, ἥτις τὸν πειριμένει ! 'Εξν ἀποποιῆται θέλω ἐνεργήσει ὥστε αὐτὸς ὁ Πάπας νὰ τὸν διατάξῃ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν κόσμον καὶ νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς γραφίδας του. Μὲ ἀγαπᾷ, πάτερ μου, ὁ Πάπας καὶ θέλει εἰσακούσει τῆς δεήσεώς μου.

— Δέν θα σᾶς εἴπω ούτε τὸ ὄνομά
του, ούτε τὴν μονὴν, εἰς ἣν κατέφυγεν,
ἐπανέλαβεν ὁ μοναχὸς μὲ τόνον ἀπο-
φασιστικόν.

— ‘Ο Πάπας θέλει σᾶς διατάξει,
ἔφωναξεν δὲ Ρούβενς ὡργισμένος.

— Ἀκούστατε, εἶπεν δὲ μοναχὸς, ἀκούστατε, πρὸς Θεοῦ! Νομίζετε δτὶ δ ἄνθρωπος οὗτος, πρὶν ἢ ἐγκαταλείψῃ τὸν κόσμον, πρὶν ἢ παρατηθῇ τῆς τύχης καὶ τῆς δόξης, δὲν ἐπάλαισεν ἰσχυρῶς κατὰ τοιαύτης ἀποφάσεως; Νομίζετε δτὶ δὲν ὑπέστη πικρὰς ἀδικίας καὶ σκληροὺς πόνους, ὅπως ἔννοηθῇ ἐπὶ τέλους,—εἴπε πλήττων τὸ στῆθός του—ὅτι τὸ πᾶν εἰς τὸν κόσμον εἶναι ματαίότης; Ἀφήσατέ τον λοιπὸν ν' ἀποθάνῃ εἰς τὸ ἀσύλον, τὸ ὅποιον εὑρε κατὰ τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἀπελπισμῶν του. "Αλλως αἱ προσπάθειαι σας εἰς οὐδὲν θέλουσι καταλήξει· εἶναι πειρατικὸς, κατὰ τοῦ ὅποιού ἐκεῖνος θέλει μείνειν νικητής, προσέθηκεν δὲ γέρων, ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, διότι δ Θεὸς δὲν θέλει τὸν ἐγκαταλείψει· δ Θεὸς, θέτις ἐν τῇ εὐσπλαχνᾷ του ἥζιωσε νὴ τὸν προτακλέση παρ'. Αὔτῳ, δὲν θέλει τὸν ἀποδιώξει ἐκ τῆς παρουσίας του.

— Άλλα, πάτερ μου, αὐτὸς παρηγή-
Ων τῆς ἀθανασίας.

— «Η ἀθανασία» εἶναι μηδὲν ἀπέναντι
τῆς αἰώνιοτητος!

Ο μοναχὸς ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν
του διὰ τῆς μοναχικῆς του καλύπτρας
καὶ ἤλλαξεν δομιλίαν ὅπως οὕτω ἐμποδίσῃ
τὸν Ρούβενον νὰ ἐπιμεινῇ περισσότε-
ρον.

Ο ἔνδοξος Όλλανδός ἔξηλθε τοῦ μο-
ναστηρίου μὲ τὴν λαμπρὰν συνοδείαν τῶν
μαθητῶν του καὶ ἀπαντες ἐπανῆλθον
εἰς Μαδρίτην σκεπτικοὶ καὶ σιωπηλοί.

Ο ἡγούμενος εἰσῆλθεν εἰς τὸ κελλίον
του, ἔγονυπέτησεν ἐπὶ τῆς ἐξ ἀχύρου ψιά-
θης του, ἥτις τῷ ἐχρησίμευσεν ὡς κλίνη,
καὶ ἀπήνθυνε πρὸς τὸν Θεόν ἔνθερμον
προσευχήν.

Ἄκολούθως συνέλεξε γραφίδας, χρώ-
ματα καὶ ἀναλόγιον, εὔρισκόμενα ἐντὸς
τοῦ κελλίον του, καὶ τὰ ἔρριψεν εἰς τὸν
ὑπὸ τὰ παράθυρά του διερχόμενον πο-
ταμὸν. Εθεώρησεν ἐπὶ τινα χρόνον με-
λαγχολικῶς τὸ συμπαρασῦρον ταῦτα ὄδωρ
καὶ, ὅτε ἐξηφανίσθησαν, ἔγονυπέτησε
πάλιν ἐπὶ τῆς ψάθης του καὶ προσηυ-
χήθη ἐνώπιον τῆς ἐκ σανίδος εἰκόνος
τοῦ Ἑσταυρωμένου.

ΑΝΑΡΕΑΣ Θ. ΖΑΪΜΗΣ

Η Ζάκυνθος ἐπένθησε προχθὲς τὸν υιὸν
μιᾶς τῶν περιφανεστάτων τῆς Ἑλλά-
δος οἰκογενειῶν, τὸν Ἀνδρέαν Ζαΐμην, εἰς
τοῦ ὁποίου τὸ γαληνιαῖον βλέμμα ἀντη-

Σ. Z. A. Ἀσμένως παταχώριζομεν τὴν
ἀνωτέρω μετάφρασιν τῆς δεσποινίδος Μ. θυ-
γατρὸς διακεκριμένου ἡμῶν συμπολίτου καὶ φί-
λου, καὶ διαπρεπούσης ἐπὶ σπανίᾳ εύφυΐᾳ ἀμε-
δὲ καὶ ἐκτάκτῳ περὶ τὰ γράμματα ἐπιδόσει.

νακλάτο ἢ εἰκὼν τοῦ εὐκλεοῦς καὶ πρώ-
του θεμελιωτοῦ τῆς ἑλληνικῆς ἀνεξαρ-
τησίας φερωνύμου αὐτοῦ Πάππου, τοῦ
προσενεγκόντος τὰ πάντα ἐπὶ τοῦ θωμοῦ
τῆς πατρίδος. Ἐκκενεύθη δ' ἐπαξίως τοῦ
πατρογονικοῦ του κλέους ἐν τῇ ἀνθοστε-
φεῖ Ζακύνθῳ, ἣν περιπαθῶς ἡγάπησεν. Εἰς
ταύτην ἤλπισε τὴν ἀνάκτησιν τῆς μα-
ραινομένης ἀνθηρᾶς αὐτοῦ μορφῆς πλὴν
φεύ! μετά πεντάμηνον ἐν αὐτῇ ξένισιν
παρὰ τῷ ἀξιοσεβάστῳ θεῖῳ τοῦ Σπυρί-
δωνι Ρώμα ἐπέπρωτο ἡ αὐτὴ, πρὸς ἣν
προσήλωσε τὰς ἔλπιδας τῆς σωτηρίας
του, νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς τάφος.

Ἐν τῇ πανδήμῳ αὐτοῦ κηδείᾳ ἐγ-
κατωπτρίζετο πιστότατα πένθος πάν-
δημον, πένθος ἀνυπόρετον ἡ συρροὴ τοῦ
ἀπείρου πλάνους, διπεριστατεῖσα
τὸν λείψανον μέχρι τῶν χει-
λέων τοῦ δεχθέντος αὐτὸ τάφου, ἀπε-
δειξε τρενῶς ὅτι ἡ κοινωνία τῆς Ζα-
κύνθου εἰλικρινῶς καὶ δεόντως τιμῆτὴν
ἀρετὴν καὶ ἀκμαίαν δικοσῶει τὴν μητ-
ριμην ἔκεινων, οἵτινες τὰ πάντα ὑπέρ τοῦ
μεγαλείου τῆς πατρίδος διακυβεύουσι.
Τὸ πτηνὸν τοῦτο τῆς γῆς ἐν τῷ μέ-
σῳ τοῦ ἔαρινοῦ του βίου ἐπτερύγιον
πρὸς τὰς χώρας, ὃπου καλεῖ αὐτὸ
οὐράνια Ἐλπίς, ἡ θυγάτηρ τῆς Ἀρετῆς
καὶ τοῦ Θανάτου· ἔκλινε προώρως ὑπὸ^{την}
τὴν κοινὴν εἰμαρρένην ἵνα ταραχθῇ, ἵνα ἀ-
πέλθῃ ἡ οἰκιακὴ δλβιότης, ἡ οἰκιακὴ εὐ-
δαιμονία, καὶ ἵνα ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ
Ἀνδρέου λάθῃ πλήρη τὴν ἐφαρμογὴν του
τὸ έαρὺ ἔκεινο λόγιον· «Ἡ μοῖρα φθονεῖ
τὴν εὐτυχίαν.»

Φεῦ! ὡς ἀνθος μαρκυθὲν ἐξέπεσεν· ἀ-
φηρπάσθη, ἀπέπτη προώρως ἀπὸ τῶν τρυ-
φεῶν, περιπτύξεων τῆς θαυμάτιμου οἰκο-
γενείας καὶ συγγενείας εἰς τὰ ἐξ ὅν κα-
τηλθεν αἰθέρια κράτη, δοξοῖς διαρκῆ καὶ
εὐφρόσυνον εἰς τὸν ἀνθρωπὸν ἐρημόπλα-
νον ὁδοιπόρον τῆς ἐρήμου ταῦτης τοῦ βί-
ου, ὃπου αἰώνιον τὸ ἔαρ, ὃπου ἀρροτος ἡ γα-
λήνη καὶ ἡ εὐδαιμονία τῆς ἀνθρωπότητος.
Δέκα καὶ ὅκτω Μάιοι μόλις ἐπέχυσαν
τὸν δροσοφόρον αὐτῶν ἀνεμον ἐπὶ τὴν καὶ